

Τον είχα χάσει από το Φθινόπωρο. Το θέρος τον έβλεπα σχεδόν καθημερινώς. Είχε συγκεκριμένα σημεία που προσγειωνόταν, που έχωνε τη μουσούδα του βαθιά στο χώμα της αυλής. Αεικίνητος και εντυπωσιακός. Μου είχε δημιουργήσει την εντύπωση ότι είχαμε κάποια σχέση, ένα είδος αμοιβαίας συμπάθειας, μια οικειότητα.

Που όσο κυλούσαν οι ζεστές μέρες, τόσο πιο άνετος γινόταν και τόσο πιο πολύ χαιρόμουν με τα περάσματά του. Κάποια στιγμή χάθηκε. Αν και η ζέστη κρατούσε, οι μέρες μικραίνουν, το φως αλλάζει. Φθινοπώριαζε. Εμείς οι δίποδοι αρνούμαστε να το αποδεχτούμε. Οι φτερωτοί και δη οι μεταναστευτικοί δεν ξεγελιούνται από τα μικρά καλοκαιράκια του φθινοπώρου.

Φέτος ξαναβρεθήκαμε για πρώτη φορά στις 23 Μαρτίου. Ήρθε το πρωί έκατσε σε ένα κλαρί επόπτευσε και αναχώρησε ταχύτατα. Μετά από λίγο μας έκανε την τιμή να περπατήσει στο έδαφος. Για λίγο μεν αλλά η κίνηση του ερμηνεύτηκε ως αν επιθυμία προσέγγισης.

Μέρα Δευτέρα, με συννεφιά και τους δρόμους άδειους. Τότε που ξεκινούσε το μέτρο της απαγόρευσης της κυκλοφορίας. Με τον πλανήτη να υποφέρει από μια απρόβλεπτη πανδημία και τους πολίτες να προσπαθούν να αντιληφθούν τι συμβαίνει. Ήταν, αν μη τι άλλο, μια νότα αισιοδοξίας. Φτερωτής και πολύχρωμα πλουμιστής.